

який проводиться згідно з вимогами цієї Інструкції уповноваженими особами Державтоінспекції з використанням спеціальних технічних засобів, показники яких після проведення тесту у видихуваному повітрі мають цифровий показник більше 0,2 проміле алкоголю в крові.

З метою забезпечення достовірності результатів огляду водіїв транспортних засобів, які мають бути оглянуті в закладах охорони здоров'я, уповноважена особа Державтоінспекції забезпечує направлення (доставлення) цих осіб до найближчого закладу охорони здоров'я не пізніше ніж протягом двох годин з моменту виявлення підстав для проведення огляду.

Процедура направлення водіїв транспортних засобів для проведення огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, і проведення такого огляду, як уже зазначалося раніше, здійснюється відповідно до Порядку направлення водіїв транспортних засобів для проведення огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, і проведення такого огляду, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 грудня 2008 року № 1103 Інструкції про виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції затвердженої наказом МВС і МОЗ України від 9 вересня 2009 року №400/666.

Результати огляду, проведеного в присутності двох свідків, працівником Державтоінспекції з використанням спеціальних технічних засобів, дозволених до застосування МОЗ і Держспоживстандартом, зазначаються в протоколі про адміністративне правопорушення.

У разі проведення огляду в закладах охорони здоров'я висновок про його результати долучається до протоколу про адміністративне правопорушення.

У разі відмови водія транспортного засобу від проведення огляду в закладі охорони здоров'я посадова особа Державтоінспекції в присутності двох свідків складає протокол про адміністративне правопорушення, у якому зазначає ознаки сп'яніння і дії водія щодо ухилення від огляду.

Особливості форм взаємодії правоохоронних органів

Золотарьова Н.І., кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри адміністративної діяльності НАВС Безверха Л.М., слухач ННІЗН НАВС

Зміст взаємодії правоохоронних органів виражається у певних формах, які є важливим елементом механізму спільної узгодженої діяльності цих органів. Форма - це спосіб організації чого-небудь, зовнішній вияв явища, пов'язаний з його сутністю, змістом. В юридичній науці під формою взаємодії розуміють способи співробітництва, що забезпечують узгоджений характер діяльності, конкретні способи зв'язку між взаємодіючими суб'єктами. Ми вважаємо, що форма взаємодії має два прояви: внутрішній та зовнішній. Тому форми взаємодії правоохоронних органів повинні розумітися не тільки як окремі способи вираження та існування спільної узгодженої діяльності. Необхідно при характеристиці форм також враховувати систему зв'язків та правовідносини між суб'єктами взаємодії. Ці правовідносини, зв'язки взаємодіючих елементів та комплекс певних процедур, які урегульовані нормами права, становлять

внутрішній зміст форми взаємодії. Форма взаємодії правоохоронних органів - це зовнішній прояв зв'язків взаємодіючих елементів, що виражаються комплексом однорідних дій та процедур, які обмежені рамками спільної мети та спрямовані на її досягнення. На відміну від форм управлінської діяльності, через які відбувається реалізація функцій управління окремого суб'єкта, форми взаємодії обмежені рамками спільної мети та спрямовані на її досягнення. Спільна мета визначає зовнішню форму взаємодії. Визначити, які саме форми необхідно застосовувати при взаємодії правоохоронних органів можна через усвідомлення суті процесів, що відбуваються на кожному етапі спільної узгодженої діяльності. Важливе значення відіграє також обізнаність у питаннях організаційних та правових меж, в яких будуть відбуватися дії сторін. Правильно підібрана форма у процесі взаємодії завжди сприяє прояву як внутрішньої суті зв'язків, та і вдалому виконанню поставленої мети.

Різноманітність завдань, динаміка і варіативність конкретних умов, в яких функціонують правоохоронні органи, визначають різноманітність їх форм взаємодії. В юридичній літературі виділяють процесуальні та організаційні форми взаємодії. При цьому зазначають, що процесуальна взаємодія регламентована кримінально-процесуальним законом, а організаційних - відомчими нормативними актами. Ми вважаємо, що організаційні форми взаємодії передбачаються також законами України, які регламентують діяльність правоохоронних органів по боротьбі зі злочинністю. Процесуальні форми взаємодії більш стали та формально визначені, організаційні - більш динамічні, не завжди нормативно закріплені та врегульовані. Ми зосередимо свою увагу перед усім на організаційних формах взаємодії. Науковці вважають, що організаційні форми взаємодії - це засоби створення міжвідомчих структур та фактичного забезпечення їх взаємодії. Основними властивостями організаційних форм взаємодії правоохоронних органів є наступні: вони органічно пов'язані з цільовим призначенням взаємодії; вони безпосередньо виражаються у зв'язках між суб'єктами взаємодії; в них знаходять своє вираження спільні дії суб'єктів взаємодії; вони використовуються суб'єктами взаємодії для реалізації ними функцій; в них знаходять своє відображення взаємні інтереси та воля суб'єктів взаємодії;

вони в ідеалі повинні мати правове закріплення;

вибір конкретної форми прямо залежить від характеру правоохоронного завдання та від організаційно-правового статусу учасників спільних дій.

Успіх взаємодії правоохоронних органів залежить від правильного вибору форм взаємодії, використання найбільш ефективних з них. Зауважимо, що питання вибору форми взаємодії пов'язане з практичним досвідом взаємодії правоохоронних органів і є найменш дослідженим в теорії. У сучасних наукових розробках пропонуються деякі обов'язкові вимоги до вибору форм взаємодії та їх використання: збалансованість форми, оптимальність, ефективність. Ми вважаємо, що вибір форми взаємодії повинен ґрунтуватись на дотриманні таких положень:

1. Відповідність форми взаємодії меті й завданням. Характер взаємодії та масштаб цілей, специфіка завдань об'єктивно зумовлюють необхідність вибору заходів, необхідних для їх вирішення, це насамперед стосується вибору тієї чи іншої форми взаємодії:

оперативний, поточний, повсякденний характер мети завдань обумовлює вибір та використання таких форм взаємодії, які дозволяють швидко об'єднати керівників (в разі потреби) та мобілізувати виконавців;

чим більш актуальна, складна та масштабна мета та завдання, тим вищий ранг керівників та більша кількість задіяних співробітників;

надзвичайний, особливий характер мети, завдань, які відповідають певним умовам, обстановці, ситуації, вимагає створення особливих форм взаємодії. Ці форми використовуються, поки не нормалізується ситуація, не буде досягнута мета.

2. Комбінаторність, можливість сполучності з іншими формами діяльності як в режимі взаємодії, так і в автономному. Особливості певних напрямів діяльності вимагають вибору різнопланових форм взаємодії. Чим більш різноманітні форми будуть застосовуватись при взаємодії правоохоронних органів, тим більш відчутними будуть результати взаємодії. Цю залежність можна назвати «ефектом різноманітності форм».

Для того щоб вибір форм взаємодії зумовлювався характером поставлених завдань та був незалежним від суб'єктивних моментів та випадкових впливів, необхідно періодично повторювані форми закріпити нормативно. Одночасно необхідно продовжувати пошук нових, таких, що позитивно себе зарекомендували на практиці, форм узгодженої діяльності, які б відповідали сучасним вимогам та сприяли виконанню завдання захисту економічних інтересів держави і громадян України та боротьби з економічною злочинністю. Тільки органічна єдність всіх форм узгодженої діяльності надає необхідної продуктивності співробітництву, робить його ефективним.

Підсумовуючи викладене, варто наголосити, що ефективність механізму взаємодії залежить не лише від ступеня організованості процесу взаємодії, але й від якості та раціональності спільно здійснюваних заходів. Це вимагає застосування оптимальних форм взаємодії як важливого елементу її механізму. Резерви для нарощування взаємодії правоохоронних органів, на нашу думку, полягають у подальшому розвитку форм спільної діяльності, їх організаційних та функціональних основ, нормативному закріпленні найбільш доцільних з них.

Адміністративно-правові форми забезпечення громадського порядку

Іркабасв О.А., слухач магістратури ННІЗН НАВС

Сучасна Україна розвивається відповідно до конституційно закріплених засад суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави. Існування такої країни без ефективної системи охорони прав людини та громадянина є неможливим. Одним із найважливіших показників рівня цивілізованості суспільства є реальність забезпечення прав і свобод людини. Саме тому більшість країн світу значну увагу приділяє вдосконаленню організації та діяльності правоохоронних органів.

Адміністративно-правові форми забезпечення громадського порядку мають державно-владний характер, який полягає у здійсненні суб'єктами охорони заходів від імені держави у межах їх компетенції і повноважень, визначених законами та іншими нормативно-правовими актами. Адміністративне забезпечення громадського порядку носить розпорядчий характер, оскільки органи державної влади мають право видавати розпорядження та вказівки, обов'язкові для виконання всіма, кого вони стосуються, а у разі необхідності застосовувати передбачені законом заходи примусу.

Під охороною громадського порядку слід розуміти зумовлений закономірностями розвитку суспільства та здійснюваний правоохоронними органами та іншими державними органами й громадськими організаціями за активною участю громадян комплекс заходів, спрямованих на забезпечення